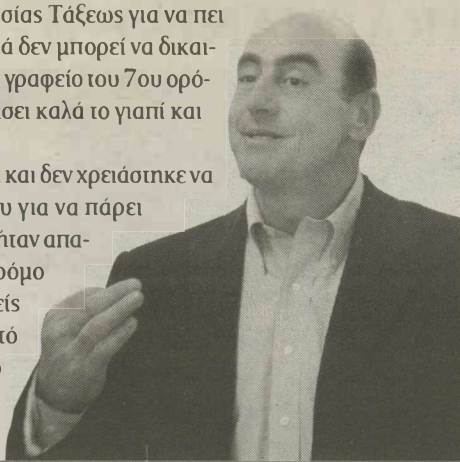

Είναι δύσκολο να αναγνωρίζεις τα ανύπαρκτα

Υπερπροσπάθεια πρέπει να κατέβαλε ο υπουργός Δημοσίας Τάξεως για να πει όσα είπε κατά την επίσκεψή του στον Πειραιά. Διαφορετικά δεν μπορεί να δικαιολογήσει κανείς τη στάση του. Προφανώς, οι κουρτίνες στο γραφείο του 7ου ορόφου ήταν κλειστές και δεν είχε την ευκαιρία να παρατηρήσει καλά το γιατί και το Δημοτικό Θέατρο.

Προφανώς, ο σοφέρ του τον άφησε στην πλατεία Κοραή και δεν χρειάστηκε να ψάξει για πάρκινγκ. Προφανώς, δεν περπάτησε καθόλου για να πάρει μια γεύση από το πρώτο λιμάνι της χώρας. Προφανώς, είτε ήταν απασχολημένος στο κινητό του είτε κάποιος του άνοιγαν τον δρόμο και δεν αντελήφθη πόση ώρα απαιτείται για να φτάσει κανείς στο κέντρο της πόλης. Οπότε μάλλον δεν είδε τίποτε, γι' αυτό και είναι από τους λίγους που όχι μόνο «αναγνώρισε» το σημαντικό έργο του δημάρχου, αλλά προέτρεψε και τους Πειραιώτες να τον ξαναψηφίσουν. ΠΑΘ.

Άγιοι Ανάργυροι, βοήθειά μας...

Από τις πρώτες οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ στις οποίες έκλεισε ήδη η διαδικασία κατάθεσης αιτήσεων για τους υποψήφιους δήμαρχους είναι αυτή των Αγίων Αναργύρων.

Στη διαδικασία της κρίσης έθεσαν τον εαυτό τους οι Νίκος Σαράντης, Νίκος Ταμπακίδης και Σταύρος Νικητόπουλος που θα παλέψουν για μια θέση στον ήλιο του... ΠΑΣΟΚ.

Πληροφορίες μας, πάντως, φέρνουν ως επικρατέστερο τον Νίκο Σαράντη, καθώς πληροί τις προϋποθέσεις του «νέου και άφθαρτου» που ζητάει ο Γιώργος Παπανδρέου και επί πλέον έχει το λαϊκό έρεισμα και την αποδοχή από την ευρύτερη τοπική κοινωνία.

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ:

«Αν δεν θέσω εγώ υποψηφιότητα, ο Σπύλιος Σπυλιωτόπουλος δεν θα ξαναβγει βουλευτής». Οι φρουροί της Αχαΐας... Ή η «πόλις εάλω».

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Κώστας Σημίτης

Σαν τον Σον Κόνερι

Μεγάλος ο θόρυβος για το βιβλίο του Κώστα Σημίτη, καθιστά τον πρώην πρωθυπουργό πρόσωπο της εβδομάδας. Όπως απεικονίζεται στο εξώφυλλο, από τον «καλβινισμό», με όπλο το κυβερνητικό παρελθόν, στο παρόν του και με στόχους.

Ο εκουγχρονισμός, είτε ως ανάγκη είτε ως πολιτικό όχημα, με υπαρκτή προωθητική δύναμη, ωφέλιμη για τμήμα του πολιτικού και περίφηρο προσωπικού, έχει δηλωμένους οπαδούς σε σχεδόν όλα τα κόμματα, ανεξαρτήτως από το πώς ο «εκσυγχρονισμός» υπηρετήθηκε από τον ίδιο τον κ. Σημίτη, από το κυβερνητικό, πολιτικό και παραπολιτικό περιβάλλον του.

Στο βιβλίο του, πέρα από τα ανθρώπινα και όχι πάντοτε μεγαλοπρεπή, ο πρώην πρωθυπουργός επιχειρεί να εκφράσει το διακομματικό «εκσυγχρονιστικό» ρεύμα.

Γι αυτό «όλα τα λεφτά» είναι οι αποκαλύψεις του για την εξωτερική πολιτική και, μάλιστα, σε θέματα-ταμπού ακόμη και για τον δημόσιο λόγο του Γιώργου Παπανδρέου.

Ο κ. Σημίτης πετά το γάντι στην παράταξή του και τη σημερινή ηγεσία της, που είχε οδηγήσει από την παραδοσιακή εξωτερική πολιτική σε μία νέα, πιο παρακινδυνευμένη αλλά μάλλον πιο παραγωγική.

Δεχόμενο τότε το ΠΑΣΟΚ τη σκληρή κριτική της Ν.Δ., η οποία σήμερα εν ολίγοις ακολουθεί την ίδια πολιτική και δέ-

χεται από το ΠΑΣΟΚ πυρά αντίστοιχα με εκείνα που εξαπέλυε πριν ο κ. Σημίτης, συνεχίζει να υποστηρίζει αρχές δυσσεφάρμοστες, σε ένα πολιτικό περιβάλλον, όπως το σημερινό, για τις δυσπλασίες του οποίου ευθύνονται και τα έργα και οι ημέρες του.

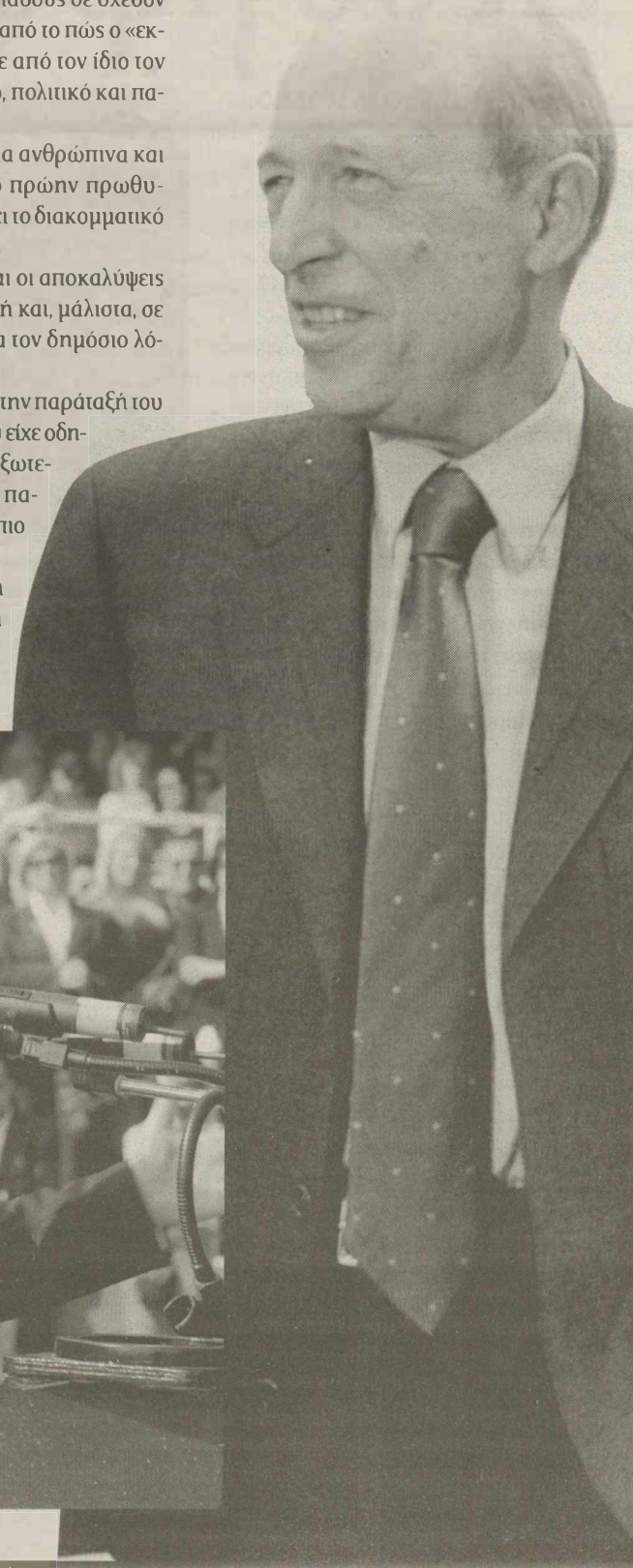
Αλλά μάλλον είναι σαν τον Σον Κόνερι και από εκείνους που δεν γερνάνε... αλλά ωριμάζουν.

Στην αρχή ανεβάζω ένα F-16 τόσο

...και μετά ανεβάζω ένα φαγκρί... τόοοοοοο!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΕΡΕΛΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Παρών στις πολιτικές εξελίξεις δηλώνει με το βιβλίο του ο Κώστας Σημίτης, σύμφωνα με τον βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Χρίστο Βερέλη.

Ο πρώην υπουργός Μεταφορών εκφράζει την άποψη ότι ο κ. Σημίτης συμβολίζει τη σύγχρονη πολιτική εικόνα, πως ο εκσυγχρονισμός είναι εδώ.

Ο Σημίτης συμβολίζει

τη σύγχρονη πολιτική εικόνα

Συνέντευξη στον ΑΓΓΕΛΟ Η. ΜΟΣΧΟΒΑ

Ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ υπερασπίζεται το έργο του πρώην πρωθυπουργού λέγοντας ότι «κάνει λάθος όποιος επιχειρεί να ερμηνεύσει την ενέργεια του κ. Σημίτη με εσωκομματικές λογικές και αδικεί τον εαυτό του όποιο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ επικρίνει τον πρώην πρωθυπουργό». Τέλος, αφήνει αιχμές και κατά της τακτικής που ακολουθήθηκε προεκλογικά από την ηγεσία του Γ. Παπανδρέου, τονίζοντας ότι «το ΠΑΣΟΚ θα μπορούσε να είχε χάσει με διαφορά μόνο 2-3 μονάδες».

Τι σημαίνει η επανεμφάνιση Σημίτη κατά τη γνώμη σας; Κάποιοι είπαν ότι σηματοδοτεί την ολική επαναφορά του μπλοκ των «εκσυγχρονιστών». Ο κ. Σημίτης επιδιώκει να χειραγωγήσει πολιτικά τον διάδοχό του;

«Η δημοσίευση του βιβλίου του κ. Σημίτη αποτελεί μία πρωτοβουλία που ανεβάζει το επίπεδο της πολιτικής, ως έκφραση ευθύνης και σεβασμού προς τον πολίτη.

Ο Κώστας Σημίτης καταθέτει στους πολίτες τη δική του θέση για τη διακυβέρνηση της χώρας την τελευταία οκταετία υπό την ηγεσία του με απλότητα, ειλικρίνεια και σαφήνεια.

Με την ενέργειά του αυτή, ζητήματα για τα οποία όλοι μιλάμε χωρίς την αναγκαία πληροφόρηση, τίθενται στην πραγματική τους διάσταση από τον κατεχόν αρμόδιο, τον πρωθυπουργό της

«ΕΧΟΥΜΕ άραγε στη χώρα μας τόσες πολιτικές προσωπικότητες του επιπέδου Σημίτη, ώστε να τις διαγράψουμε χάριν της τρέχουσας πολιτικής και της μικροπολιτικής;» τονίζει με νόημα ο κ. Βερέλης.

χώρας κατά την περίοδο αυτή.

Γι' αυτό πιστεύω πως το βιβλίο αυτό σηματοδοτεί την επιστροφή της πολιτικής στην κομματική αντιπαράθεση και τον δημόσιο πολιτικό διάλογο.

Το μέτωπο που ανοίγει με το βιβλίο του ο πρώην πρωθυπουργός, σαφέστατα και κατηγορηματικά δεν είναι εσωτερικό, είναι το μέτωπο ενάντια στον αντίπαλό μας, την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Ο κ. Σημίτης ενισχύει το μέτωπο αυτό με την παρουσίαση της πραγματικής εικόνας της κυβερνητικής οκταετίας του, που με πάθος και απί-

στευτα ψέματα προσπαθεί να σπλώσει η Ν.Δ., χωρίς όμως καμία επιτυχία μέχρι σήμερα.

Κάνει, συνεπώς, λάθος όποιος επιχειρεί να ερμηνεύσει την ενέργεια του κ. Σημίτη με εσωκομματικές λογικές και αδικεί τον εαυτό του όποιο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ επικρίνει τον πρώην πρωθυπουργό για τη δημοσίευση του βιβλίου του».

«Ο εκσυγχρονισμός δεν τελειώνει ποτέ» είπε ο κ. Σημίτης, ωστόσο το ΠΑΣΟΚ καταψήφιστε. Μήπως αρνείται να δεχθεί ότι ολοκληρώθηκε ένας πολιτικός κύκλος;

«Ο εκσυγχρονισμός είναι συνεχής επιδίω-

ξη σε πολιτικό και θεσμικό επίπεδο. Είναι η συνεχής προσπάθεια να γίνει η χώρα πιο αποτελεσματική, πιο ανταγωνιστική, πιο ισχυρή στο σύγχρονο διεθνές περιβάλλον, αλλά και στα εσωτερικά μέτωπα της κοινωνικής συνοχής και της ευημερίας. Είναι προφανές ότι η προσπάθεια αυτή δεν τελειώνει ποτέ:

Στην περίοδο διακυβέρνησης του κ. Κ. Σημίτη, η Ελλάδα έγινε αποτελεσματική, έγινε ισχυρή και σεβαστή στο διεθνές περιβάλλον, συγχρόνως ολοκληρώθηκε το σημαντικότερο πρόγραμμα δημοσίων υποδομών και θεσμικών αλλαγών στη νεότερη ιστορία της χώρας».

Γιατί επιμένει ο τώως πρωθυπουργός να δηλώνει πολιτικά παρών; Έχει στόχο, πιστεύετε, να επανακάμψει με κάποιο τρόπο και από κάποια θέση στην ενεργό πολιτική ζωή;

«Ο κ. Σημίτης είναι παρών γιατί συμβολίζει μία σημαντική περίοδο της χώρας, αλλά κυρίως συμβολίζει τη σύγχρονη πολιτική εικόνα, το ήθος, την αξιοπρέπεια, και είναι σήμερα μια αποδεκτή πολιτική φυσιογνωμία στο διεθνές περιβάλλον. Έχουμε άραγε στη χώρα μας τόσες πολιτικές προσωπικότητες του επιπέδου Σημίτη, ώστε να τις διαγράψουμε χάριν της τρέχουσας πολιτικής και της μικροπολιτικής;».

Ήταν αναμενόμενη για εσάς η αντίδραση του κ. Παπανδρέου; Δεν «άδειασε» τον κ. Σημίτη ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ με την -κατά τεκμήριο ψυχρή- αντίδρασή του; Πολλοί εκτίμησαν ότι με τη φράση του «κοιτάζω το μέλλον» έβαζε στο «χρονοντούλαπο» τον εκσυγχρονισμό του κ. Σημίτη..

«Η σαφής δήλωση του Σημίτη ότι σκοπός του είναι η απομάκρυνση της κυβέρνησης της Ν.Δ. και η ανάδειξη του προέδρου του ΠΑΣΟΚ σε πρωθυπουργό, νομίζω πως κλείνει κάθε άλλη συζήτηση».

Σας βρίσκει σύμφωνο η αντιπολιτευτική τακτική που ακολουθεί το ΠΑΣΟΚ; Τι πιστεύετε ότι πρέπει να αλλάξει;

«Η ταχύτατη φθορά της κυβέρνησης της Ν.Δ. επιβάλλει ήδη στο ΠΑΣΟΚ να εντείνει την αντιπολιτευτική του πολιτική, καθώς και την προετοιμασία του να αντιμετωπίσει αιφνιδιαστικά εκλογική αναμέτρηση. Και αυτό ήδη γίνεται από την ηγεσία και όλα τα στελέχη».

«Το ΠΑΣΟΚ θα μπορούσε να είχε χάσει με 2-3 μονάδες διαφορά μόνο»

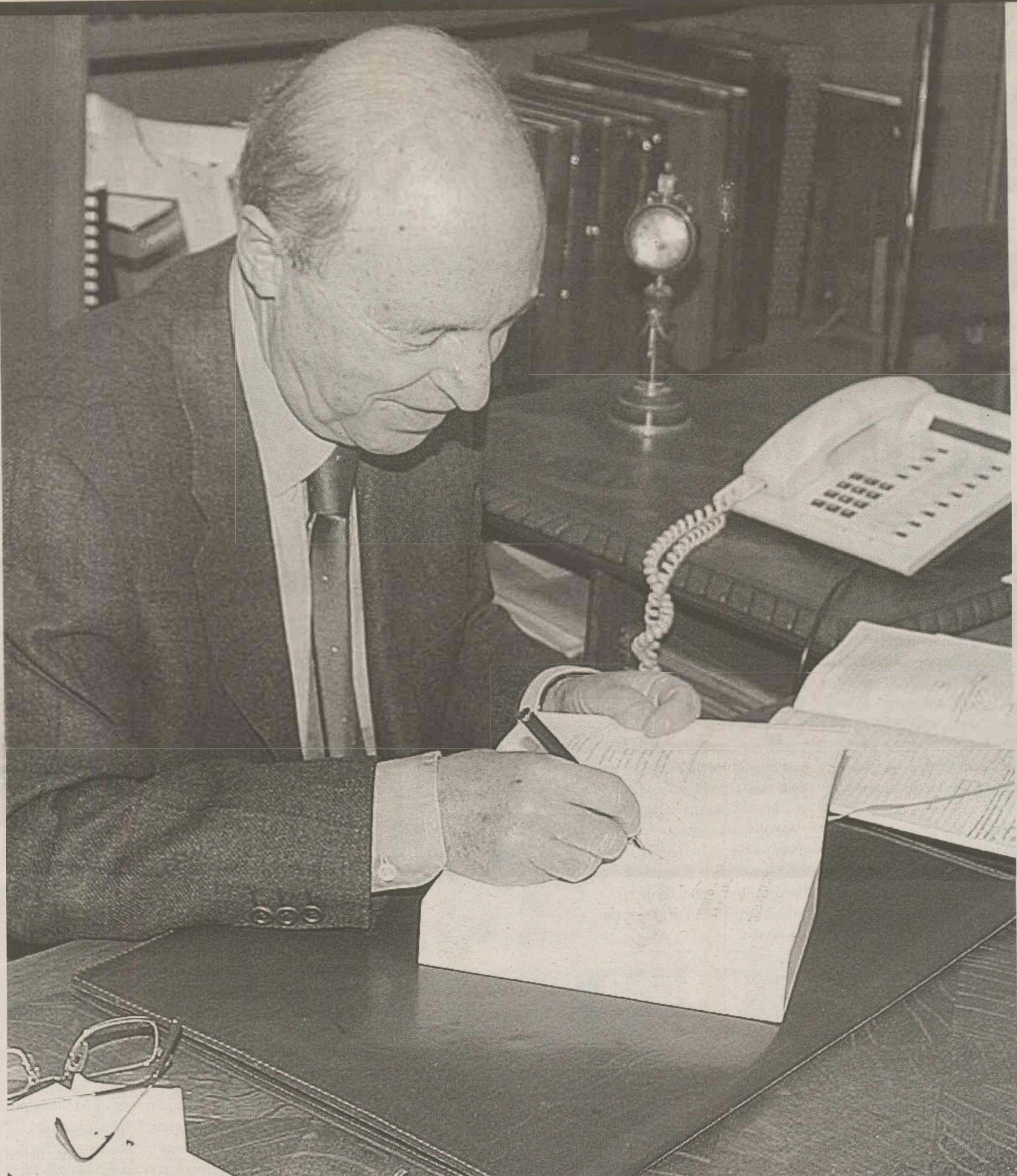
Συμμερίζετε την άποψη που αναφέρει στο βιβλίο του ο τώως πρωθυπουργός ότι οι εκλογές χάθηκαν στην προεκλογική περίοδο από την τροπολογία Πάχτα και από τις διαφημιστικές εταιρείες;

«Η τέταρτη κατά σειρά νίκη ενός κόμματος ήταν εξαιρετικά δύσκολη και αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι θα αποτελούσε ιστορικό ρεκόρ. Δεν έχουν όμως δίκιο ούτε αυτοί που θεωρούν ότι οι εκλογές ήταν χαμένες, ούτε αυτοί που πιστεύουν ότι με λίγες κινήσεις θα μπορούσαν να κερδηθούν.

Όμως, κανείς δεν μπορεί να αποδείξει κάτι, γιατί τα γεγονότα έγιναν διαφορετικά. Μια ρεαλιστική προσέγγιση ίσως να είναι το γεγονός ότι θα μπορούσε να είναι μικρότερη η διαφορά κατά 2-3 μονάδες, αν δεν υπήρχε το θέμα με την τροπολογία Πάχτα, για παράδειγμα.

Το γιατί χάθηκαν οι εκλογές συζητήθηκε αρκετά. Αυτό που πρέπει να συζητήσουμε τώρα είναι πώς και γιατί θα κερδίσουμε τις προσεχείς εκλογές. Αυτό πρέπει να είναι το κεντρικό ζήτημα πολιτικής στο ΠΑΣΟΚ σήμερα».

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, Η ΤΟΛΜΗΡΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ Κ. ΣΗΜΙΤΗ ΝΑ «ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙ» ΚΑΙ ΝΑ «ΑΥΤΟΠΡΟΒΑΛΕΙ» ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΕ ΠΟΛΛΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΕΙ ΤΗΝ «ΜΙΣΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»

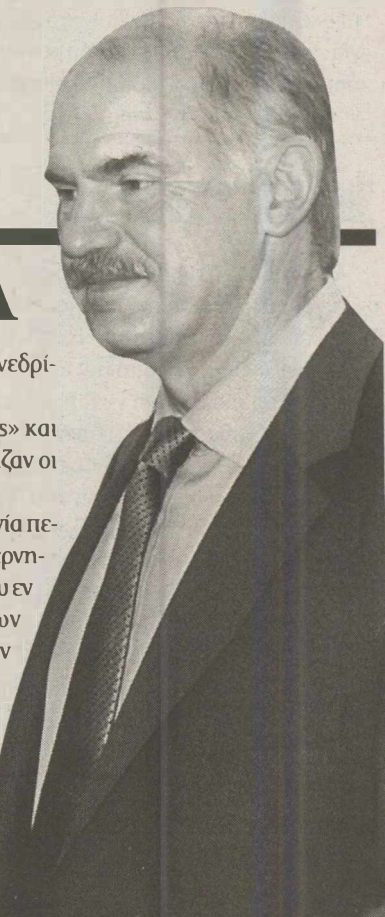
ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Όλα αυτά οδηγούν σε αντιφάσεις και ερωτήματα που διατρέχουν πολλά κεφάλαια του βιβλίου. Όπως, π.χ., ότι η κοινωνία - και τα ΜΜΕ -, πολύ ώριμα αποδέχτηκαν και στήριξαν το εκσυγχρονιστικό μοντέλο του '96, διότι «το μοντέλο λειτουργίας του ΠΑΣΟΚ και της κυβέρνησης στα τέλη του '95 είχε αποκαρδιωτική εικόνα». Όταν την απέρριπταν, καθ' όλη τη διάρκεια της δεύτερης τετραετίας Σημίτη, είχαν - κατά τον συγγραφέα - πέσει στην παγίδα του «θεάματος» και έχαναν την ουσία, μεγαλοποιούσαν τις αντιθέσεις των υπουργών κ.λπ.

Επίσης, όσον αφορά κρίσιμες στιγμές, όπως συνέβη, ανασχηματοί, εσωκομματικές κρίσεις, οι αναφορές έχουν πληθύνει από «γκρίζα σημεία». Είτε δίνονται αντιφατικές εξηγήσεις είτε απλουστεύονται τα θέματα σε εκπληκτικό βαθμό. Είσι, μπορεί να του δικαιολογήσει κανείς για το ότι ως πρωθυπουργός, όπως και ως πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, δεν κατόρθωσε να λειτουργήσει πολιτικά συλλογικά και διατήρησε μέχρι τέλους τη νοοτροπία του «ομαδάρα». Δεν μπορεί, όμως, να του δικαιολογήσει την προσπάθεια μεταφοράς των πραγματικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε η πολιτική του στην κοινωνία, στο εσωκομματικό πεδίο, με το άλλοθι της υπονόμευσης και του «εσωτερικού εκθρόνου».

Είσι, μπορείς να απλουστεύσεις σε μια παράγραφο το πώς κέρδισες το συνέδριο της διαδοχής του Α. Παπανδρέου. Ακόμη και το πώς «έπεισες» τους κορυφαίους του Εκτελεστικού Γραφείου τον Ιούλιο του 2001 ότι η αιτία της αντίδρασης του κόσμου στο Ασφαλιστικό δεν ήταν οι άθλιες προτάσεις Πανίτση, αλλά η υπονόμευση που δεχόταν από τους κακούς του κόμματος ο πρωθυπουργός. Ακόμη και το πώς αποκεφάλισες τον Λαλιώτη τον Ιούλιο του 2003 ως «αιτία όλων των κακών». Αλλά δεν μπορείς να απαντήσεις επαρκώς ούτε στο γιατί οι «κακοί» του '96 δεν σου δίστασαν το κόμμα (σου) μετά την ήττα (τους), όπως εσύ απείλη-

σες εμπέδως από το βήμα του συνεδρίου ότι θα κάνεις. Ούτε στο γιατί, στους «κακούς» και «υπονόμευτες» του 2001, ξεχώριζαν οι εκσυγχρονιστές υπαρχηγό σου. Ούτε γιατί η κομική δικαιολογία περί ασυμβίβαστου μελών της κυβέρνησης και του Εκτελεστικού Γραφείου εν όψει των αυξημένων απαιτήσεων των εκλογών, που οδήγησε στην αποπομπή όλων των κορυφαίων από το Ε.Γ. και τον Λαλιώτη στο σπίτι του, επέβαλε τη συγκρότηση του πιο «κωμικού» καθολιγτικού οργάνου που είχε το ΠΑΣΟΚ στην 30χρονη διαδρομή του.

Οι γκρίζες σελίδες του βιβλίου Σημίτη

Του ΝΙΚΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Το βασικότερο στοιχείο που προκύπτει από την ανάγνωση του βιβλίου του Κώστα Σημίτη δεν έχει να κάνει με την καταγραφή λεπτομερειών της οκταετούς πρωθυπουργικής του θητείας. Αφορά κυρίως την αυτο-αποκάλυψη της φιλοσοφίας και της αντίληψής του για την πολιτική και τις λειτουργίες της, όσο όμως και αρκετών από τα πλέον προσωπικά στοιχεία του χαρακτήρα και της ιδιοσυγκρασίας του πρώην πρωθυπουργού, που τον διέκριναν στην πολύχρονη πολιτική του σταδιοδρομία. Δυστυχώς, η τολμηρή προσπάθεια του κ. Σημίτη να «αυτοπαρουσιάσει» και να «αυτοπροβάλει» τα κυβερνητικά πεπραγμένα του, μόλις 20 μήνες μετά τη λήξη της, σε πολλά σημεία της αυτο-πονομεύεται από τον ίδιο. Δεν είναι απλά τα κενά που παρουσιάζει η φιλότιμη αυτή προσπάθεια. Υπάρχουν πολλές «γκρίζες σελίδες» αυτές της συνολικής περιγραφής γεγονότων, καταστάσεων, πρωτοβουλιών, επιλογών, αλλά και αποτελεσμάτων που δημιούργησε η πολιτική του εγφάρμοσε. Γι' αυτό, ίσως, οι κριτικές που δέχεται το βιβλίο εύκολα και εύλογα να περιορίζονται σε αποσπασματικούς χαρακτηρισμούς, επιμέρους διαφορετικές εκτιμήσεις, αλλά και αφορισμούς σε πολλές περιπτώσεις άδικους και υπερβολικούς. Ο Κώστας Σημίτης πουθενά στο βιβλίο του δεν λέει ψέματα. Το ότι, όμως, σε ορισμένα γεγονότα εκφράζει τη «μισή αλήθεια», δίνει στους επικριτές του τη δυνατότητα να μιλήσουν ότι πρόθεσή του είναι να πείσει τους πολίτες πως «για όλα τα καλά ευθύνεται ο ίδιος και για όλα τα αρνητικά όλοι οι άλλοι». Εκεί αρχίζουν και οι «γκρίζες σελίδες» του βιβλίου του.

Η ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΙΜΙΑ

Για το τι συνέβη τη νύχτα της κρίσης των Ιμίων, περιγράφει κάποια γεγονότα επιλεκτικά, πυροδοτώντας ερωτηματικά και αντιδράσεις. Είναι αποδεκτό να εκτιμάς ότι επρόκειτο για παιχνίδι διαπραγματεύσεως στο πλαίσιο μιας κλιμακούμενης, αλλά ελεγχόμενης, κρίσης και ότι για αυτό ακλόνητη πεποίθησή σου ήταν ότι έπρεπε να λυθεί πάση θυσία πολιτικά. Είναι άλλο πράγμα, όμως, να αντιστρέφεις τη σειρά, ώστε να «υπακούσουν» τα γεγονότα στην πεποίθησή σου. Γιατί του «ατυχούς γεγονότος» - κατά την άπιστευτη ελαφρότητα και επιπολαιότητα δήλωση Λυμπερνέ, της κατάληψης της δικής Ιμια, είχε προηγηθεί ένα απίστευτο πολιτικο-διπλωματικο-στρατηγικό αλαλούμ που κράτησε πολλά 24ωρα και κορυφώθηκε εκείνη τη νύχτα με ευθύνη του ίδιου του κ. Σημίτη. Και όταν ο τότε πρωθυπουργός δικαιούται να εμπιστεύεται τη μεσολάβηση των ΗΠΑ, αλλά και τη δική του προσωπική επιθυμία να εξελιχθούν όλα ομαλά, χωρίς σύγκρουση και κωπής να ανησυχήσει η ελληνική κοινή γνώμη - και μάλιστα προς τούτο συγκαλεί το ΚΥΣΕΑ στο... γραφείο του, ενώ έχει καταλήψει εθνικό έδαφος, - δεν μπορεί να ανέχεται ούτε το δημόσιο διαγκωνισμό Πάγκαλου - Αρσένη σε υπερπα-

τριωτικές δηλώσεις το προηγούμενο μεσημέρι ούτε την απευθείας μετάδοση από τις τηλεοράσεις του απόπλου του στόλου από το ναύσταθμο προς το νότιο Αιγαίο. «Ομηρος», λοιπόν, των αντιλήψεων και των πεποιθήσεών του έμεινε ο κ. Σημίτης εκείνη τη νύχτα, όπως και τις δικαιολογημένες απειρίες του να αντιληφθεί τους τουρκικούς ελιγμούς της τελευταίας στιγμής. Και θα έπρεπε να έχει το θάρρος να αναλάβει, στο πλαίσιο της συλλογικής ευθύνης της λειτουργίας του ΚΥΣΕΑ, τις δικές του ευθύνες λανθασμένων εκτιμήσεων και ανεπαρκούς λειτουργίας αυτού του οργάνου, παρά να προσπαθεί να τις διασπείρει σε ανίκανους (ήτοι ήταν) ναυάρχους. Δεν εκθέτει μόνο τις Ένοπλες Δυνάμεις με το βιβλίο του, αλλά πάνω απ' όλα τον εαυτό του, αποκαλύπτοντας την εικόνα «επιδικής χαράς» που παρουσίαζε το επτελέσιο που, με ευθύνη του ίδιου, κλήθηκε να αντιμετωπίσει πολιτικά και στρατιωτικά μια πολύ σοβαρή εθνική κρίση. Γιατί ο σώφρων και υπεύθυνος ηγέτης καθοδηγεί τα γεγονότα, δεν τα περιμένει. Και το ερώτημα «και τώρα τι κάνουμε κύριε αρχηγέ» έχει φροντίσει να έχει απαντηθεί πολύ πριν προκύψει η ανάγκη, γιατί αλλιώς την απάντηση θα την δώσουν άλλοι παράγοντες και, πάντως, όχι ο ίδιος.

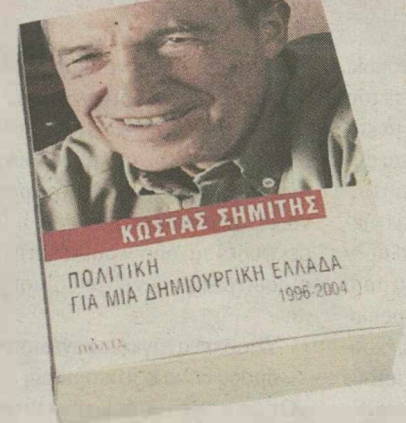

«ΟΜΗΡΟΣ» των αντιλήψεων και των πεποιθήσεών του έμεινε ο κ. Σημίτης τη νύχτα-θύλη των Ιμίων, όπως και της δικαιολογημένης απειρίας του να αντιληφθεί τους τουρκικούς ελιγμούς της τελευταίας στιγμής.

Η επιβεβαίωση του «εμείς και οι άλλοι»...

Το στοιχείο «εμείς και οι άλλοι» είναι σύμφυτο με τον χαρακτήρα του πρώην πρωθυπουργού. Του ξεφεύγει διαν, σε μια ειλικρινή αυτοκριτική παράγραφο, αναφέρει ότι είχε διαμορφώσει μια σαφή τηλεοπτική μέσα στο υπουργικό συμβούλιο, και τα μέλη του τα διόριζε άλλος (!) και ήταν αντικείμενο διαπραγματεύσεων. Η ίδια λογική αποτυπώνεται ακόμη και στον κατάλογο αυτών που βοήθησαν στη συγγραφή του βιβλίου. Είσι, ο ίδιος, για λιγότερο σημαντικό γεγονός. «Θυμάται» και περιγράφει ιδιαίτερα αναλυτικές λεπτομέρειες, με ονόματα υπουργών, συνεργατών κ.λπ., ενώ επιλεκτικά αδιαφορεί για κρίσιμα γεγονότα και έργα, που όμως δεν είχαν τη «σφραγίδα» ή την υπογραφή των

«δικών του ανθρώπων». Ο ηγεμονισμός Το γεγονός ότι θεωρεί πως κάποιοι «κορυφαίοι» επιδίωκαν να είναι πιο ίσοι από τους υπόλοιπους υπουργούς ή κομματικούς και τα συγκυβερνούν μαζί του, εύκολα μπορεί να εξηγηθεί και τη φιλοσοφία των λειτουργιών που επέβαλε σε κόμμα και κυβέρνηση. Οι τακτικές συνεδριάσεις των οργάνων δεν αποτελούν άλλοθι ούτε δημοκρατίας ούτε συλλογικότητας, ούτε αποτελεσματικότητας. Πολύ δε περισσότερο, όταν εσύ, ως ηγέτης, θεωρείς ότι ο άλλοι τις χρησιμοποιούν μόνο ως μέσο προβολής των διαφωτισμών τους. Επίσης, η άποψη ότι οι υπουργοί επι-

δικάκαν συναντήσεις μαζί του για να τις χρησιμοποιούν για τη δική τους προβολή, μόνο τιμή δεν περποιεί στον ίδιο ούτε στην κυβέρνησή του. Δείχνει περισσότερο μια αυτοκρατορική αντίληψη απαξιωμένης προσωπικότητας και λειτουργιών, που επιπλέον αντιφάσκει με το μοντέλο διαβούλευσης και συνεργασίας που ο ίδιος προβάλλει ως απαραίτητο στοιχείο μιας αποτελεσματικής διακυβέρνησης.

Η «ΕΚΚΙΝΗΣΗ» ΚΑΙ Ο «ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ»

Οι τίτλοι του πρώτου και του προτελευταίου κεφαλαίου του βιβλίου είναι ενδεικτικοί της φιλοσοφίας του κ. Σημίτη. Αποκαλύπτονται εδώ και οι ιδιαιτερότητες των λειτουργιών του εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος, όπως και οι αδυναμίες του εκφραστές του. Γι' αυτό λέγονται βασικά «γιατί», «λειτουργούν» γεγονότα ή εξηγούνται με ευθύγραμμη λογική. Αυτό γίνεται αντιληπτό από την αρχή. Στην αναφορά για το δείπνο των «τεσσάρων», αφετηρία της «εκσυγχρονιστικής επέλασης», λείπει ο πέμπτος καλεσμένος της παρέας και ο λόγος που δεν προσήλθε. Στις περιγραφές για το πώς «ανδρώθηκε» και κυριάρχησε η εκσυγχρονιστική ομάδα και το ρεύμα της εντός ΠΑΣΟΚ αποσπασμένης αναφορά στην «εξωτερική» βοήθεια και στήριξη που βρήκε. Αλλά και στον «τερματισμό», οι απλουστεύσεις δίνουν και παίρνουν. Ισοχρίζεται σωστά ότι ο κόσμος απομακρύνθηκε από το ΠΑΣΟΚ λόγω της συμπεριφοράς στελεχών και της μακροχρόνης εξουσίας του, αλλά «λειτουργεί» ότι άλλα είχε υποσχεθεί σε αυτό τον κόσμο πριν από την επανεκλογή του, το 2000, και άλλα έπραξε (ή δεν έπραξε). Για αυτό ίσως οι εκλογές του 2000, που κρίθηκαν στο «νήμα» και πέρα από οτιδήποτε άλλο και από την πλειάδα των φιλολαϊκών υποσχέσεων της πλειτείας του Πεδίου του Άρεως, στο βιβλίο του Κ. Σημίτη, κατά περίεργο τρόπο, δεν αξιολογούνται για την απολύτως αναφορά -αποτελούν κυριολεκτικά «κεκλιμένα»-, σε αντίθεση με την πλούσια αναφορά στη «παιδαγωγία προσφορά του πρόβη στα Σκόγια κ. Κακλή στην υπόθεση των ομαλών εκλογών στην ΠΓΔΜ το 2001 (!!!)». Είσι, δεν είναι καθόλου περίεργο το ότι ρίχνει τις ευθύνες για την εκλογική ήττα που ακολούθησε στους διαφημιστές που αγνόησαν το έργο της κυβέρνησής του και κατ' επέκταση στον διάδοχό του και δεν αναγνωρίζει τις ελλείψεις και τις αδυναμίες αυτού του έργου που οδήγησαν στην έξοδο μισό εκατομμύριο ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ το 2004.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Θα περίμενε κανείς από τον πολιτικό που ηγήθηκε της χώρας και του ΠΑΣΟΚ για οκτώ χρόνια και σφράγισε με πολλές επιτυχίες αυτή την πορεία, μεγαλύτερη αυτοκριτική γενναιοδωρία. Δίπλα στα αναμφισβήτητα επιτεύγματα της ΟΝΕ και του ευρώ, της ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε., του Ελοίκι, της υψηλής ανάπτυξης, της Ολυμπιάδας και των έργων υποδομής, που φέρνουν την υπογραφή Σημίτη, υπάρχουν και οι φτωχοί και περιθωριοποιημένοι, οι άνεργοι, ακόμη οι χαμένοι του Χρηματιστηρίου, οι αγρότες και πολλοί άλλοι ακόμη, που η ευμερία των αριθμών και των μέσων όρων των οικονομικών μεγεθών, που όπως πέτυχαν οι διαχειριστικές πολιτικές των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, ελαχιστά ή και καθόλου δεν επηρέασαν τη ζωή τους προς το καλύτερο. Ίσως αυτό αν το γνώριζε ο πρώην πρωθυπουργός να έκανε στη θητεία του περισσότερο για αυτούς. Ίσως να μην εγκλωβίζονταν στη λογική των αριθμών, αλλά έμπαινε στη λογική των «ανθρώπων» και των αναγκών τους. Και τότε δεν θα είχε, ο ίδιος, δίλημμα να διεκδικήσει για τρίτη φορά την εκλογική νίκη. Θα μπορούσαν και πάλι να ήταν μαζί του. Έτσι και αν ο κ. Σημίτης δεν βρήκε μια παράγραφο του βιβλίου του για να ευχαριστήσει αυτό τον απλό κόσμο, παρά μόνο τους στενούς συνεργάτες του και τους πολιτικούς φίλους του. Έτσι και αν η μόνη λέξη που δεν κοσιμεί καμιά από τις 670 σελίδες του βιβλίου του είναι η λέξη «άνθρωπος»...